

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐκδόθηρον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνον δραχ. 35.

ἘΚΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσιας διατμ. 50·
Ἀμερικής δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλην. ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν. Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἑναλλάως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΒΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου 541' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰουλότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 5 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 45

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅσο κι' ἀν προσπάθησε ὁ Θωμάς Καστέρας νὰ κἀνῃ οἰκονομία στὰ χρήματα αὐτὰ ποὺ ἀνήκαν στὸν ἀνιψιό του, ξεδεύθηκε ἐλόκληρο τὸ ποσό.

Ἡ γῆ τῆς Ἀλγερίας εἶναι πολὺ εὐφορῆ. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ ἔχῃ ἀφοθὸν νερὸ γιὰ ν' ἀμείψῃ πλουσιώ-
τητα ἐκείνους ποὺ τὴν καλ-
λιεργοῦν. Ἔτσι μέσα σὲ
τρία χρόνια ὁ Θωμάς Κα-
στέρας καὶ οἱ ἀνιψιοὶ του
ἐβγαλαν ὀχι λίγα χρήματα·
ὕστερα τὰ κέρδη ἔσο πῆ-
γαιναν γίνονταν καὶ πῖο
πολλὰ γιατί ὁ παλιὸς λεον-
τοθήρας διεύθυνε συνετὰ τὸ
κτῆμα, ἐνῶ ὁ Γιάννης ὁ Με-
χαλάκης κι' ὁ Φραγκίσκος
ἐργάζονταν σ' αὐτὸ μὲ με-
γάλη ἐπιμέλεια καὶ τάξη.

Τὸν περασμένο χρόνο ὁ
φίλος μας ὁ Γιάννης ποὺ
εἶχε γίνει κιόλας εἰκοσι-
πέντε ἔτην παντρεύτηκε μιὰ
ἀπὸ τίς κόρες τοῦ κ. Μο-
ρέλ ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς κτῆ-
ματα στὸν Ἅγιο Φίλιππο
καὶ ποὺ ἡ οἰκογένεια Κα-
στέρα εἶχε στενὲς σχέσεις
μαζὶ του. Μὲ τὴν εὐκαιρία
αὐτὴ ὁ θεῖος Θωμάς ἀφῆσε
πῖὰ τὴν διεύθυνση ἀπ' τὸ
κτῆμα του στὸν μεγαλει-
τερο ἀνιψιό του γιατί ὁ
ἴδιος ἀφοῦ ἐργάστηκε γερά
σ' ἄλη του τῆ ζωῆ, εἶχε
πῖὰ ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇ.
Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ποῦμε
ὅτι οἱ ἀνιψιοὶ του τὸν περι-
ποιοῦνταν ἔσο περισσότερο
μποροῦσαν καὶ θεωροῦσαν
ὑποχρέωσή τους νὰ κἀμουν
γι' αὐτὸν κάτι γιὰ νὰ τοῦ

δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν
ἀγάπη τους. Ἔτσι θεῖος καὶ ἀνιψιοὶ
ἦσαν πραγματικὰ εὐτυχημένοι.

Στὸ μεταξύ ὅμως οὔτε ὁ Θωμάς
Καστέρας, οὔτε τὰ τρία παιδιὰ ἐλη-
σμονήσαν κανένα ἀπὸ κείνους ποὺ
τὰ βοήθησαν στὶς μακρινὲς καὶ δύ-
σκολες περιπλανήσεις τους.

Ἐπειδὴ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς εὐ-
τυχίας τους τὸ χρωσταῖσαν στὸν
ἐξαιρετικὸ ἐκείνον ἄνθρωπο, ἀπεφά-
σισαν νὰ δώσουν στὸ κτῆμα τους τὸ

ὄνομα Γαστάλδη γιὰ παντοτείνῳ
δειγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τους.

Ὅταν ὁ Γιάννης παντρεύτηκε,
ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του καὶ πῆγαν
μαζὶ νὰ τῆς δείξῃ ἅλα τὰ μέρη ἀπ'
ὅπου πέρασαν, ὅταν μὲ τὰ ἀδελφια
του, προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τὸν θεῖο
τους. Ἐπίσης ἐπῆγε μαζὶ τῆς νὰ
ἐπισκεφθοῦν ἄλλους ἄσους εἶχαν βοη-
θήσει καὶ περιποιηθῆι τὰ παιδιὰ
στὸν καιρὸ τῆς ἀνάγκης τους.

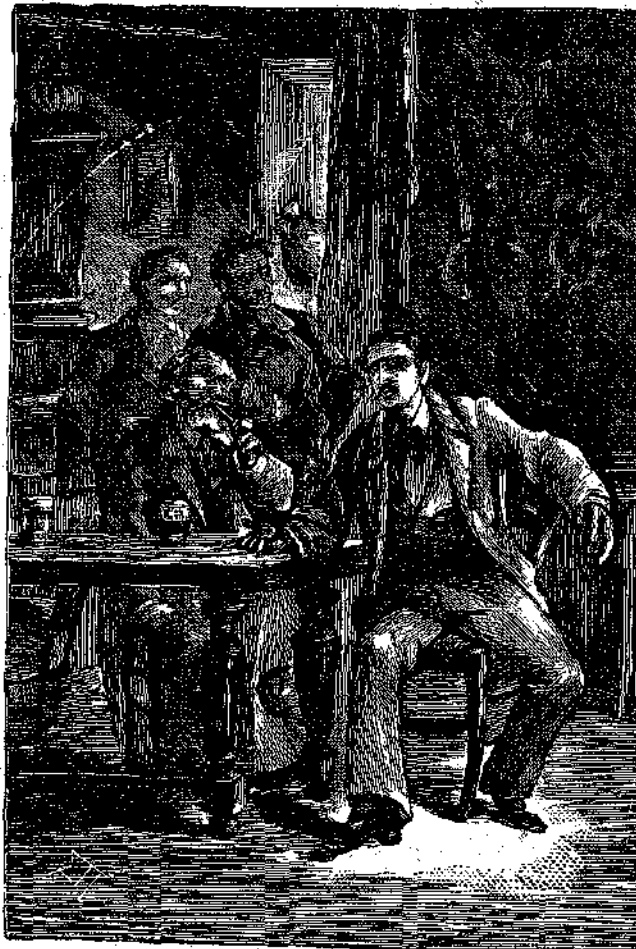
Καταλαβαίνετε πῶς υποδέχθηκε,

ἡ κυρὰ Ποσελοῦ τὸν Γιάννη
καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τί
χαρὲς ἔκανε δταν τοὺς εἶδε.

Ἀγάλλιασε τὴν γυναῖκα
τοῦ Γιάννη, τῆ φιλοῦσε
καὶ τὴν ξαναφιλοῦσε κι'
ἀρχισε ἀμέσως νὰ τῆς διη-
γιέται τίς περιπέτειες τοῦ
ἀνδρός τῆς καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν του. Ὅσο γιὰ τὸν πα-
λιὸ μας φίλο, τὸν παπαγά-
λο, αὐτὸς ἦταν ζωηρότατος,
ἠραιότατος καὶ φλόδαρος
ποὺ δὲν λέγεται. Ὁ Κοκ-
κὸς θυμότανε μάλιστα ἀκό-
μη τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκί-
σκου καὶ κάθε παιδί ποὺ
ἔβλεπε ἀρχίζε νὰ φωνάζῃ:
«Καλημέρα, Φραγκίσκο!
Καλημέρα, Φραγκίσκο». Ἐ-
νόμιζε ὁ κακομοῖρης πῶς
ἔβλεπε τὸν παλιό του κύ-
ριο, τὸν μικροῦλη Φραγ-
κίσκο.

Καὶ ὁ κύριος Περικλῆς
χάρηκε κι' αὐτὸς πολὺ ὅ-
ταν εἶδε τὸν φίλο του τὸν
Γιάννη.

Ὁ κύριος Περικλῆς εἶχε
γίνει ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶ-
τους μηχανικοὺς στὸ Ἄλ-
γέρι καὶ εἶχε ἀναλάβῃ νὰ
καταρτίσῃ μελέτη γιὰ τὴν
ἐπισκευὴ τοῦ λιμανιοῦ. Ὁ
κύριος Περικλῆς πῆρε τὸν
Γιάννη καὶ τὴν γυναῖκα

Θεῖος καὶ ἀνιψιοὶ ἔδωσαν εὐτυχισμένοι. (Σελ. 393 στ. α')

του και επισκέφθηκαν τον κύριο Χάρισσον όπου είδαν και τον Κίτσο.

Από εκεί ο Γιάννης με την γυναίκα του πήγαν στο Όσαν, στο Τλέμκεν και στην Σαϊδά.

Ανέβηκαν το βουνό άπάνω σε δυο γερά ζώα ενώ ο Γιάννης διηγείτο στην γυναίκα του τις ταλαιπωρίες που τράβηξαν πριν από δέκα χρόνια στα Ιζια αυτά μέρη.

Στο Βοσ Ίζέλ, ο Γιάννης δέν άργησε να ξαναδρής τον τόπο όπου έγινε το φοβερό δράμα του μαύρου λενταριού.

— Τον καθμένο τον Άλλή, είπε ο Γιάννης κοιτάζοντας τη γυναίκα του. — Τον καθμένο τον Άλλή, είπε κι' εκείνη θά τον άγαπούσα αν τον είχαμε τώρα.

KIMON ALKIDHS

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΕΡΑ

ΣΚΥΡΟΣ (*)

Μπαίνουμε στο βαπόρι το βραδάκι στον Πειραιά, και βρισκόμαστε την άλλη μέρα το πρωί, σε δεκαπέντε ως δεκάξη ώρες δηλαδή, στη Σκύρο.

Μά είτε ήταν χωρισμένα κι' ενώθηκαν απ' την άμμο που φέρουν τα κύματα—δπως νομίζουν οι νησιώτες—είτε ένωμένα πριν, στα προϊστορικά χρόνια, χωρίστηκαν ύστερα από καμιά κατακρήμνιση τότε πού, όπως μάς λένε οι γεωλόγοι, μέσα στις φλόγες απ' τα ήφαίστεια, τους σεισμούς και τα τιανικά άνκποδογυρίσματα, έσχηματίστηκε το Αίγαίο Πέλαγος και βούλιαξε ή Αιγής Ήπειρος, αφήνοντας μόνο τις ψηλότερες κορφές απ' τα βουνά της, τα σημερινά νησιά του Αίγαίου, να πλέουν

(*) Απόσπασμα από το βιβλίο που εώς γράφει σήμερα γι' αυτό ο κ. Φαίδων.—Σ.τ.δ.

πάνω απ' τα κύματα, τα παράξενο είναι πώς τα δυο αυτά ξεχωριστά κομμάτια του νησιού είναι άληθινά έντελώς άλλοιώτικα στη φύση και στη μορφή τους.

Δροσερό κι' ολοπράσινο το ένα μέρος του, το ΒΔ., φαπλώνεται πέρα απ' το Άχιλλί και την Καλαμίτσα—τα δυο λιμάνια στις δυο άκρες του Ισθμού—ώς πάνω στο βορειότερο του νησιού άκρωτήρι, το χαμηλό Καρτσινόδι, με τις ήμερες και γελαστές άκρωγιαές, τις ήσκιερές άγκάλες, που καθρεφτίζουν γαλήνια τα φουντωτά πεύκα, ως καθηφορίζουν απ' τα δασωμένα βουνά στην άκρη της θάλασσας.

Στη μέση του σχεδόν, δρθώνεται μονοκόμματος, γυμνός κι' άπότομος ο βράχος του Κάστρου. Όμοια κυδιοτική ζωγραφιά μοντέρνου ζωγράφου άσπρίζουν στριμωγμένα γύρω του τα κάτασπρα σπιτάκια του χωριού. Οι δροσερές ρηματιές, οι έλιθινες και τα ολοπράσινα περβόλια του με τα λογής διαλεχτά φρουτόδεντρα χρωστάνε την άνθηση και την προκοπή τους στις άφθονες πηγές και στο ποτάμι της Σκύρου, τον Κηφισό των αρχαίων Αθηναίων άποίκων.

Οι νησιώτες δίνουν σήμερα στο ποτάμι διάφορα όνύματα, άνάλογα με τη θέση και τα χτήματα που διασχίζει. Την πηγή του τη λένε Άναβάλλουσα (άναβάλλουσα). Κοντά στην έκβολή, κει που φαρδαινει, είναι ή Αίλινα. Τόν λένε ακόμα Διασουρίνη, ποτάμι στού παπά Λαούδη; στού Σικωρδά, στα Περάματα, στην Καμάρα και άλλα. Το μάκρος του δέν είναι μεγάλο. Δυο έως τρία

KATA ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Άπ' την ούρά της πιάστηκε κάποτε μι' άλεπού Σέ μιό παγίδα ποίτανε σ' έναν άγρο στήμνη Κι' από κει πέρα νάφευγε πολέμαγε. . . αλλά πού! Μονάχα που όλοι οι κόποι της πηγαίνανε χαμένοι.

Μά τότε μόνο έφευγε, όταν— για σφοδρά της Κόπηκε δλότελα σχεδόν ή φουντωτή ούρά της Κι' όταν καλοκατάλαβε πώς είχε κατανήσει Άπ' την ντροπή της σκέφτηκε να πάη. . . ν' αυτοκτονήση!

Μά τότ' εδθύς της έρχεται καλύτερη μιό σκέψη Κι' όλες της τις συντροφισσες τρέχει να τις μαζέψη Για να τους πη πώς για μπελό τις έχουν τις ούρές τους Και θ' άλαφρώσουν, σάν κι' αυτήν, αν κόψουν τις δικές τους.

Ή πανηρή έτσι σκέφτηκε κι' έτσι έκανε σ' άλήθεια. Μά μι' άλλη—κει που μίλαγε—της λέει:—ΈΓ' άκου δού, Συντρόφισσα, έφουσε πώς αυτά. . . τα κολοκώθια Ποτέ δέν θα μάς τάλεγε, αν ήταν για κελό.

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

χιλιόμετρα ίσως απ' την πηγή του ως στη θάλασσα. Τρέχει όμως άδιάκοπα και δε στερεύει το καλοκαίρι.

Βορειότερα είναι ο καλλιεργημένος κάμπος, το Τραχύ, κι' άνάμεσα κάμπο και χωριό, λίγο κατά τη δόση, ο Όλυμπος με τα πυκνά πεύκα. Κοντά στην κορφή, κάτω απ' τους βράχους, που σχηματίζουν σάν ένα φυσικό σκεπαστό έξώστη με κολώνες, είναι χτισμένο το εκκλησάκι της Παναγίας της Λυμπιανής.

Κατά το βοριά το νησί τελειώνει σε τρεις χαμηλές γλώσσες, που προχωρούν μέσα στη θάλασσα σχηματίζοντας τρία μικρά άκρωτήρια. Το βορειότερο είναι το Καρτσινόδι. Ερείπια από αρχαία τείχη, τάφους προϊστορικούς, θεμέλια σπιτιών και ναού ή άνακτόρου ίσως, σώζονται ακόμα πάνω στο δυτικότερο άκρωτήρι, το Μαρκέσι, και μάς δείχνουν ότι εκεί μπορεί να ήτανε στην αρχαιότητα μιό από τις τέσσερις πόλεις της Σκύρου, όπως λέει και ο Παπαγεωργίου στην Ιστορία του.

Στο δυτικότερο μέρος του νησιού είναι τα δυο βουνά, το Όρος και ή Θάλασσα, με τις μαλακές πλαγιές μυρωμένες απ' την άνάσα των πεύκων, από τ' αγριολούλουδα και τα θυμάρια, απ' της λυγαριάς και της μαρακόντζας την πικρή μυρωδιά.

Το άλλο κομμάτι του νησιού, το ΝΑ., είναι, αντίθετα, ξερό κι' άπότομο, γεμάτο στουρνάρια και κοφτερά λιθάρια, χωρίς καμιά βλάστηση, με το βουνό, τον Κόχυλα, και την πιδψηλή κορφή του, τον Πανόφτη στη μέση, κακοτράχαλο και δυσκολησιόαστο.

ΝΙΚΗ Α. ΠΕΡΔΙΚΑ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΥΡΟ

Άγαπητοί μου,

ΚΑΠΟΤΕ, ο κ. Γιάννης Βλαχογιάννης, ο Ιστορικός και λογοτέχνης— που έγραψε και τόσα ώραια πράγματα για παιδιά—μου είπε: «Καθέν από τα νησιά μας είναι κόσμος όλάκερος». Αυτό το βλέπουμε για τη Σκιάθο στα έργα του μεγάλου Άλέξανδρου Παπαδιαμάντη. Τι κρίμα να μην έχουν από ένα Παπαδιαμάντη κι' οι άλλοι «όλάκεροι κόσμοι» του νησιόσπαρτου Αίγαίου, για να γνωρίζουμε κι' αυτούς! Άλλά Παπαδιαμάντηδες δέν βγαίνουν τόσο εύκολα—ένας στα έκατό χρόνια—και πρέπει να είμαστε πολύ εύχαριστημένοι όταν γνωρίζουμε ένα θαυμάσιο νησί μας από μιό έντενη εικονογραφημένη περιγραφή του, από μιό άναγραφή των ήθών του, από μιό αφήγηση της Ιστορίας του, από μιό άναπαράσταση της ζωής και των ήθών του, από μιό συλλογή των δημοτικών τραγουδιών του, παραμυθιών, παροιμιών και καθέξης. Κι' αυτό έκαμε ή κ. Νίκη Α. Πέρδικα για τη Σκύρο, εν' από τα πιό ενδιαφέροντα αυτά νησιά. Έβγαλε ένα μεγάλο βιβλίο, γεμάτο εικόνες, που μάς την παρουσιάζει από κάθε άποψη και κάθε πλευρά. Για το βιβλίο αυτό, πρότυπο στο είδος του, πολλές λόγος γίνονται σήμερα.

Άλλά ποιά είναι αυτή ή κυρία Νίκη Α. Πέρδικα που το έγραψε; Μιό παλιά Διαπλασοπούλα! Ή ίδια μου θυμισε πώς έδω και σαράντα περίπου χρόνια, όταν ήταν μικρή συνδρομητρια, έστειλε στη Διάπλασι ένα γράμμα που μου άρεσε τόσο, ώστε το ανέλυσα, για να δείξω «πώς γράφεται μιό επιστολή». Από τότε, φαίνεται, ή κ. Πέρδικα ήξερε να γράφει. Και να που το ταλέντο της έξελιχθηκε με τον καιρό και καρποφόρησε. Γιατί έκτος από τη «Σκύρο», και πολλά άλλα ώραια πράγματα, ήθογραφικά διηγήματα προπάντων, έχει γράψει ή κ. Πέρδικα. Είναι πολύ γνωστή άνάμεσα στις Έλληνίδες που γράφουν, και βέβαια μιό από τις καλύτερες.

Άλλ' άς γυρίσουμε στη «Σκύρο». Το βιβλίο αυτό της έστοίχισε πολλούς κόπους και πολλή μελέτη. Χρόνια γύριζε το νησί παρατηρώντας, έξετάζοντας, μαθαίνοντας, σημειώνοντας, καταγράφοντας τα πάντα. Και χρόνια έρευνούσε, ανακάλυπτε, μελετούσε, τι είχε γράψει γι' αυτό

άπό άλλους. Έτσι μπέρεσε να το περιγράψη απέξω κι' από μέσα, να μάς δώση την εικόνα του μ' όλες τις λεπτομέρειες, να μάς διηγηθή τα Ιστορικά του, να μάς μιλήση για τους ανθρώπους του, τη ζωή τους, τα ήθη και τα έθιμά τους, τη γλώσσα τους, να μάς μπάση στα γραφικά τους σπιτάκια, να μάς δείξη τα επίπλα τους—τα περίφημα «σκυριανά»—τα σκεύη τους, τα κεντήματά τους, και να συλλέξη από το στόμα τους τα τραγούδια τους, τα «μνημεία του λόγου». Τα μνημεία αυτά άποτελούν ένα πολύ μεγάλο μέρος του χοντρού βιβλίου. Είναι μιό σπουδαία «λαογραφική» εργασία, που την έβράδευσε πέρσου κι' ή Άκαδημία Αθηνών. Σ' αυτήν προστέθηκε ύστερα ή λογοτεχνική περιγραφή του νησιού κι' έγινε το βιβλίο, λογοτεχνικό μαζί κι' επιστημονικό. Άλλά την κ. Πέρδικα έδοήθησε πολύ στην άναπαράσταση και την άπέδοση μιό πολύ καλή ζωγράφισσα, ή δ. Μαρία Καλλάρη. Αδτή έστόλισε και συμπλήρωσε το βιβλίο πρώτα μ' ένα

θαυμάσιο έξώφυλλο, έπειτα με κοσμήματα, αρχικά και βινιέτες—Ελα σκυριανά, από σχέδια κεντημάτων—και τέλος με άφθονα σκίτσα τοπειών, δρόμων, σπιτιών, εκκλησιών, σκηνών, τύπων. Και μόνο τα όραιότατα αυτά σκίτσα της δ. Καλλάρη να βλέπη κανείς, βλέπει τη Σκύρο ζωντανή. Υπάρχουν ακόμα και μερικές σχετικές φωτογραφίες, έλαιογραφίες, και μιό ώραια τέμπερα της κ. Άθηνάς Ταρσούλη, «Σκύρος», άποδομένη με τα χρώματά της.

Το βιβλίο άφιερώνεται στην Άμέρσα τ' Κοστή. Είναι μιό χαριτωμένη, συμπαθητικώτατη γριούλα, που από το στόμα της άκουσε ή κ. Πέρδικα τα περισσότερα δημοτικά τραγούδια κι' άλλα λαογραφικά του νησιού. Υπάρχει και μιό όλοέλιδη εικόνα της από φωτογραφία, που την παριστάνει με το τσεμπερί της και την άλλη σκυριανή φορεσιά της, δρθή στο έξέφωτο, να γνέθη με τη ρόκα της. Είναι ή προσωποποίηση—κι' ή ποιήση—της Παράδοσης.

Σ'εσ άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

7.

Ο Φλωράκης στάθηκε στην άκροποταμιά, κι' όμα είδε την όπασπίστρια της βασιλοπούλας να φτάνη στο νησάκι και να μπαίνη στο παλάτι, έβαλε το ρόδο στο στόμα του, είπε μέσα του τί επιθυμούσε, και στη στιγμή βορέθηκε κι' εκείνος εκεί.

Μπροστά στο παλάτι ήταν ένα μεγάλο κήπος που ποτέ του ο Φλωράκης δέν είχε ιδή όραιότερο. Λουλουδία παντού με ζωηρά χρώματα μωσκοβολούσαν, πουλιά κελαϊδούσαν χαροπά φτερουγίζοντας από δέντρο σε δέντρο, και σιντριβάνια πετούσαν ψηλά τα νερά τους, που έφεψαν σε μαρμαρένιες γούρνες, όπου κολυμπούσαν χρυσόψαρα. Παράδεισος!

Με το ρόδο πάντα στο στόμα, άόρατος, ο Φλωράκης περιπλανήθηκε στα μύρια δρομάκια αυτού του κήπου, όπου έβλεπε έδω μιό κιθάρα, εκεί μιό βεντάλια, παρακάτω ένα έργόχειρο, ξεχασμένα, φαίνεται, από τις συντροφισσες της βασιλοπούλας. Ψυχή όμως δέν φαίνονταν, γιατί είχε βραδυάσει, κι' όλες οι κυρίες είχαν μπει στο παλάτι. Ήταν φωτισμένο κι' από μέσα ακούγονταν παιδρά μιλήματα, γέλια και μουσική.

Ο Φλωράκης το τριγύρισε κι' ύστερα μπήκε από τη μεγάλη πόρτα που ήταν άνοιχτή. Τότε βρέθηκε σε μιάν άπέραντη σάλλα, όπου οι όραιές κυρίες διασκέδαζαν. Άλλες έπαιζαν όργανα, άλλες τραγουδούσαν, άλλες έχόρευαν. Κι' ή βασιλοπούλα Χαριτίνη, ντυμένη λαμπρά και καθισμένη

σέ μιὰ χρυσή πολυθρόνα, έκοίταζε. Κάπου-κάπου έπαιγνε καμμιά κιθάρα, νά παίξη κι' αὐτή, ἢ τραγουδοῦσε μετ' ἡ γλυκαῖά της φωνή, ἢ έμπαινε στὸ χορὸ μετ' ἑτέρας. Ἦταν χίλιες φορές θραυτότερη ἀπ' ὅλες τῆς τίς θραυτές ὑλασπιστρίες, κυρίες καὶ κορίτσια. Ποτέ του δὲν εἶχε ἰδεῖ τέτοια βασιλοπούλα ὁ Φλωράκης, ἀν καί, σὰ βασιλόπουλο, εἶχε ἰδεῖ πολλές.

Ἐγγώρισε κεί καὶ τὴ νέα κυρία ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπ' τοὺς ληστές. Καθόταν μετ' ἑνὴν ἄλλη καὶ τῆς έξριχνε πασιέντια. Ἄλλὰ μιὰ στιγμή πού, ἀφοῦ δνακάντεψε τὴν τράπουλα, τὴν ἀψῆσε στὸ τραπέζι, γιὰ νά κόψη ἢ ἄλλη, ὁ Φλωράκης, ἀδρατος πάντα, ἀλλωστε τὸ χέρι του καὶ τοὺς τῆν πήρε. «— Ἄ! τί εἶγνε ἡ τράπουλα; τὴν πήρες; — Ὁχι, ἐγὼ ὄχι! — Ποῦ εἶναι λοιπόν; ». Ἐψαξαν, ρώτησαν, ἀφαντῆ ἡ τράπουλα! Στὸ τέλος ὁ Φλωράκης τὴν ἀψῆσε πάλι στὴ θέση της. « Ἄ, νά τη! πὼς βρέθηκε; Ποῦ εἶχαμε τὰ μάτια μας; ».

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ, ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΩΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΥΛΑ 11 χρονών.
 ΦΟΥΛΑ 10 χρονών, ἀδελφὴ τῆς Ρούλας.
 Η ΜΗΤΕΡΑ τους.
 ΜΑΡΓΑΡΩ 11 χρονών.
 ΧΡΥΣΑ, θεία τῆς Μαργαρώς, καμαριέρα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ σκηνὴ εἴναι ἐν τραπεζαρίᾳ

Σκηνὴ 1

Ἡ Ρούλα καὶ ἡ Φούλα κάθονται πλάι-πλάι, ἔχουν ἀφήσει κατὰ μέγρος τὸ κέντημά τους καὶ συζητοῦν.

Ρούλα.— Ποτέ δὲ θὰ τὸ περιμένα πὼς αὐτὴ ἡ Μαργαρῶ θὰ ἦταν ἕνα κορίτσι σὰν καὶ μᾶς.

Φούλα, ἀγανακτισμένη.— Μὰ ναί! Ἄκουσ' νά εἶναι σὰν καὶ μᾶς!

Ρούλα.— Ἐνὰ κορίτσι ποὺ νάρχεται ἀπὸ τὸ χωριό του.

Φούλα, τὴν κόβει.— Ποῦ νά μὴν ἔχει βγεῖ ποτέ ἀπὸ τὸ χωριό του...

Ρούλα.— Καὶ νά ἔχη τόσο ὄρατα μαλλιά.

Φούλα.— Σὰν νά κάνῃ περμανάντ.

Ἄκουσ' ἐκεῖ!

Ρούλα.— Ἀπὸ τὸ πρόσωπό της;

Φούλα, τὴν διακόπτει.— Πές μου, σὲ παρακαλῶ...

Ρούλα, τὴν διακόπτει.— Εἶναι πρόσωπο γιὰ χωριατοκόριτσο αὐτό;

Φούλα, ἀγανακτισμένη.— Πρόσωπο γιὰ χωριατοκόριτσο; Αὐτό; Ἄ, μπά!

Ρούλα.— Καὶ γὼ. Δὲν τὸ παραδέχομαι, καθόλου.

Φούλα.— Ὅτε γὼ τὸ παραδέχομαι.

Ρούλα.— Καὶ τὰ χέρια της; Καὶ τὰ πόδια της;

Φούλα, ἀγανακτισμένη.— Ἄς τα.

Ἄς τα. Κάτι χέρια κάτασπρα, παχουλὰ, σὰν τὰ δικά μας.

Ρούλα.— Ἄκουσ' χωριατοκόριτσο!

Φούλα, ἀγανακτισμένη.— Χμμ!... Ὁρατο χωριατοκόριτσο.

Ρούλα.— Φούλα μου, ἄκου ποὺ σοῦ τὸ λέω, αὐτὴ θὰ γίνῃ καλύτερη ἀπὸ μᾶς.

Φούλα, ξαφνιασμένη.— Καλύτερη ἀπὸ μᾶς;

Ρούλα. Ναί, ναί, Φούλα μου, ναί.

Ἄκου νά δῆς. Χτές βράδου δὲν ἦρθε; Τώρα εἶναι ἀπόγευμα. Δὲν ἔχει δηλαδὴ, οὔτε ἕνα μερόνυχτο σπῆτι μας.

Φούλα.— Καὶ λοιπόν;

Ρούλα, θλιμμένη.— Καὶ λοιπόν καλύτερεψε μολαταῦτα.

Φούλα, θυμωμένη.— Καλλιτέρεψε;

Ρούλα.— Ναί, Φούλα μου, ναί.

Ἄκου. Χτές ποὺ μᾶς ἦρθε ἡ μαμμὰ τῆς ἔδωσε ἕνα σοκολατάκι.

Φούλα, τὴν κόβει.— Εἶπε εὐχαριστῶ, τὴν ἄκουσα.

Ρούλα.— Ναί, εἶπε, καλὰ. Ὅμως εἶδες, πὼς τῶφαγε; Νά, ἔτσι. (Μιμείται κωμικά, κάνει πὼς μασουλά, μετ' ὁ στόμα ἀνοιχτό).

Φούλα.— Πφφ!... τί ἀηδία.

Ρούλα.— Ναί, Φούλα μου, ἀηδία.

Ὅμως σήμερὰ ἡ κυρία μαμμὰ μας τῆς ἔδωσε ἄλλο ἕνα σοκολατάκι.

Φούλα.— Ἐ, αὐτὴ, αὐτὴ ἡ κυρία μαμμὰ μας, ποὺ τὴ χαιδεύει. Αὐτὴ φταίει.

Ρούλα.— Δὲ θέλω νά πῶ αὐτό.

(Σηκώνεται ἀπάνω, τσιγγίζει μιὰ μιὰ τίς συλλαβές). Τὸ σοκολατάκι τῶφαγε ἢ καλὴ σου ἢ Μαργαρώ μετ' ὁ στόμα (τσιγγίζει ἰδιαιτέρως) κλει-στό.

Φούλα, πετάγεται συγχισμένη.— Κλει-στό;

Ρούλα.— Ναί, μετ' ὁ στόμα κλει-στό, κατὰκλειστο. Νά, ἔτσι. (Μιμείται κωμικά. Μασουλά δὴθεν, μετ' ὁ κατὰκλειστο στόμα).

Φούλα.— Πφφ!... Τὴ συχαμένη.

(Κάθεται).

Ρούλα.— Ναί, συχαμένη. (Κάθεται).

Φούλα.— Ποιὸς φταίει; Ἡ κυρία μαμμὰ ποὺ τὴ δέχτηκε νά μείνῃ.

Ρούλα.— Ὁχι, ὄχι. Δὲ φταίει ἡ μαμμὰ. Αὐτὴ ἡ θεία τῆς Μαργαρώς φταίει, ἢ Χρύσα. Ἡ καμαριέρα μας

ἢ προκομένη. Ὅλο τὴ συμβουλεύει τὴ Μαργαρώ. Ὅλο τῆς κρυφομιλά. (Σηκώνεται ἀπάνω, σκύβει ἀριστερὰ, δεξιὰ, λέει μετ' ἡχητὴ φωνή). Μαργαρώ! Τὸ νοῦ σου, Μαργαρώ! Ὁχι, ἔτσι, Μαργαρώ! Ἐτοῦτο, Μαργαρώ! Ἐκεῖνο! (Κάθεται. Μετ' ἡχητὴ φωνή). Ὅλο ἔτσι. Ἐγὼ τὴν παρακαλοῦθῶ.

Φούλα.— Τὴ συχαμένη τὴ Χρύσα. Ἄκουσ' ἐκεῖ! Ἐμεῖς νά τὴν ἔχουμε τόσο χρόνια κι' αὐτὴ νά κάνῃ τέτοια πράματα μέσα στὸ σπῆτι μας.

Ρούλα.— Ναί, ναί. Ὅλο τὴ συμβουλεύει, τὴ συμβουλεύει, τὴ συμβουλεύει κι' αὐτὴ θὰ καταντήσῃ νά γίνῃ καλύτερη ἀπὸ μᾶς.

Φούλα.— Τί νά κάνουμε, Ρούλα μου; Τί νά κάνουμε ἀφοῦ ἦταν γραφτό μᾶς; Ὁ Θεὸς τὸ ἤθελε.

Ρούλα, μετ' ἡμῶ.— Ἄμ' δέ, ποὺ τὸ ἤθελε ὁ Θεός; Ἐνὰ τέτοιο ἄδικο δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός.

Φούλα.— Ἐ, τί νά κάνουμε, Ρούλα μου, τί νά κάνουμε;

Ρούλα.— Τί νά κάνουμε; Νά κάνουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο.

Φούλα.— Τί, δηλαδὴ;

Ρούλα.— Ν' ἀκούμε καὶ μεῖς τὴ μαμμὰ μᾶς.

Φούλα, καίτοι σφιδάζει.

Ρούλα, ἡρεμα.— Τί νά κάνουμε, Φούλα μου; Ἀφοῦ ἦταν γραφτό μᾶς;

Φούλα, καίτοι σφιδάζει.— Νά εἴμαστε φρόνιμες δηλαδὴ, νά μελετοῦμε νύχτα-μέρα πιάνο, νά διαβάζουμε, νά μιλοῦμε πάντα μετ' ἡ καλὸ τρόπο, νά εἴμαστε πρώτες μαθήτριες, νά κεντάμε ὄρατα κι' ὄλ' αὐτὰ γιὰ τὸ χαιρὶ αὐτῆς τῆς κυρᾶ-Μαργαρώς.

Ρούλα.— Τί νά κάνουμε; Τί νά κάνουμε; Ἦταν γραφτό μᾶς βλέπεις.

Φούλα, θυμωμένη, ἀγανακτισμένη.— Ἐ, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ γιὰ τὸ χαιρὶ αὐτῆς τῆς κυρᾶ-Μαργαρώς, νά...

Ρούλα.— Ἐ, μὴ λές κουταμάρες, τώρα. Αὐτὴ ἡ συχαμένη γίνετα καλύτερη μετ' ἡς συμβουλές της θείας της. Καὶ μεῖς θὰ γίνουμε καλύτερες μετ' ἡς συμβουλές της μαμμᾶς.

(Ἀκούγεται γέγνος στὴ θύρα).

Ρούλα καὶ Φούλα.— Ἐμπρός!

Σκηνὴ 2.

(Μπαίνει ἡ Μαργαρώ).

Μαργαρώ.— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε. (Ἀφήνει ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς μέσης δυὸ πετακέτες, φεύγει).

Σκηνὴ 3.

Ρούλα καὶ Φούλα, μετ' ἡ κατὰπληξῆ.— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε!

Φούλα, μετ' ἡ ἀγανάκτηση.— Ἄκουσ', μετ' ἡ συγχωρεῖτε...

Ρούλα.— Αὐτὴ θέλει νά μᾶς κάνει τὸ πλουσιοκόριτσο. Φούλα μου.

Φούλα.— Αὐτὴ πάει, μᾶς πήρε τὸν ἄερα, Ρούλα μου.

Ρούλα.— Αὐτὴ θέλει νά μᾶς δείξει δηλαδὴ πὼς ἔχει τρόπους.

Φούλα.— Αὐτὴ θέλει δι-ώξιμα.

Ρούλα, σηκώνεται, προχωρεῖ πρὸς τὴ θύρα, ἐπαναλαμβάνει, δ.τι ἔκανε ἡ Μαργαρώ, μετ' ἡ κωμικὸ τρόπο). Μετ' ἡ συγχωρεῖτε...

Φούλα, ἐπαναλαμβάνει, δ.τι καὶ ἡ Ρούλα, ἀλλὰ μετ' ἡ περισσύτερη ὑπερβολή).— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε.

Ρούλα, τὸ αὐτό, ἀκόμη ὑπερβολικότερα.— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε.

Φούλα, μετ' ἡ στόμφο.— Ἐὰν ἡμουνα ἢ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τῆς ἔκανα ἀδστηρὲς παρατηρήσεις.

Φούλα, μετ' ἡ ἔφος.— Ἐὰν ἡμουνα ἢ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τῆς ἔδινα τὰ παπούτσιά στὸ χέρι.

Ρούλα καὶ Φούλα, στέκονται ἢ μιὰ ἀντίφρου στὴν ἄλλη, μετ' ἡ ἔφος μεγάλης κυρίας.— Ἀκούγεται μιὰ φωνή.

Φωνή.— Ρούλα... Φούλα...

Ρούλα καὶ Φούλα, ξαφνιασμένοι, σὺνέρχονται.— Ἡ μαμμὰ! Ὅριστο μαμμὰ. (Βγαίνουν ἀπὸ τὴ θύρα).

Σκηνὴ 4.

(Μπαίνει ἡ Χρύσα, τὴν ἀκολουθεῖ ἡ Μαργαρώ, καὶ κρατᾶ ἕνα δί-σσο μετ' ἡ μαχαιροπήρουνα.

Χρύσα.— Κάθε ἀπόγευμα στίς 5, θὰ στῆνῃς ἐδῶ στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζοῦ, τὸ ἀπογευματινὸ τῶν κοριτσιῶν. Ψωμί, τυρί, καρπούζι, τώρα τὸ καλοκαίρι. Τὸ χειμῶνα θ' ἀλλάξῃ. θὰ φέρῃς δ.τι σοῦ λέει ἡ κυρία. Τώρα, καταλαβαίνεις, ἀνεψιὰ σ' ἔχω. Καταλαβαίνεις ἀν θέλω τὸ καλὸ σου.

Φωνή.— Αὐτὴ θέλει νά μᾶς κάνει τὸ πλουσιοκόριτσο. Φούλα μου.

Ρούλα.— Αὐτὴ θέλει νά μᾶς δείξει δηλαδὴ πὼς ἔχει τρόπους.

Φούλα.— Αὐτὴ θέλει δι-ώξιμα.

Ρούλα, σηκώνεται, προχωρεῖ πρὸς τὴ θύρα, ἐπαναλαμβάνει, δ.τι ἔκανε ἡ Μαργαρώ, μετ' ἡ κωμικὸ τρόπο). Μετ' ἡ συγχωρεῖτε...

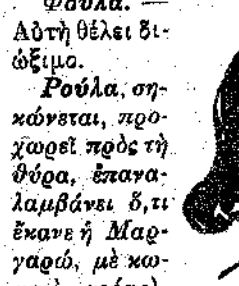
Φούλα, ἐπαναλαμβάνει, δ.τι καὶ ἡ Ρούλα, ἀλλὰ μετ' ἡ περισσύτερη ὑπερβολή).— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε.

Ρούλα, τὸ αὐτό, ἀκόμη ὑπερβολικότερα.— Μετ' ἡ συγχωρεῖτε.

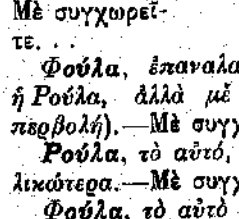
Φούλα, μετ' ἡ στόμφο.— Ἐὰν ἡμουνα ἢ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τῆς ἔκανα ἀδστηρὲς παρατηρήσεις.

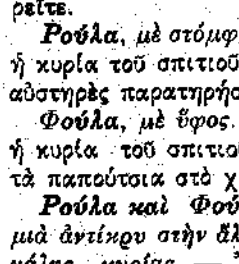
Ἡ Χρύσα

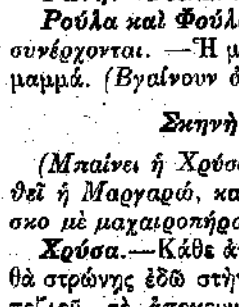
Ἡ Ρούλα

Ἡ Φούλα

Ἡ Μαργαρώ

Ἡ Μαμμὰ

Νά τὴν ἄκουσ' τὴν κυρία, νά εἶσαι πρόθυμη σὲ δ.τι σοῦ λέει. Καὶ τὴ μαγειρίσσο νά τὴν ἄκουσ'. Ἐσὺ κι' αὐτὴ θὰ κρατᾶτε σὲ λίγο τὸ σπῆτι, μὴν τὸ ξεχνᾶς. Νά, δὲς ἐγὼ. Στὴν ἡλικία σου ἦρθα. Ἡ κυρία ἦταν γιόπαντρη τότε, νύφη. Θὰ φύγω πιά παντρεμένη, νοικοκυρά. Ἐτσι καὶ σὺ. Ὁχι νά γυρίξῃς ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι. Ἐδῶ εἶναι λαμπρὸ ἀνθρωποί. Καὶ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία. Καὶ τὰ κορίτσια νά τ' ἀγαπᾶς. Νά βλέπῃς πὼς φέρονται καὶ νά φέρεσαι καὶ σὺ μετ' ὁ ἴδιο τρόπο. Πὼς τῶνε, νά τῶς καὶ σὺ, μετ' ὁ ἴδιο τρόπο. Πὼς μιλάς, νά μιλάς καὶ σὺ μετ' ὁ ἴδιο τρόπο. Ὅλα, ἔλα, τὸ κάθε τι νά τὸ κάνῃς ὅπως τὸ κάνουν τὰ κορίτσια. Ἡ Ρούλα καὶ ἡ Φούλα. Βάλτο μέσ' τὸ μυαλό σου. Πρέπει νά μοιάσῃς τὰ κορίτσια. Πρέπει νά μᾶθῃς τρόπους.

Μαργαρώ, σ' ἄλο τὸ μεταξὺ μὲν εἰσὼπλη καὶ ἐτοιμάζει τὸ τραπέζι γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ.

Χρύσα.— Μπράβο. Ὁραία τῶστρωσες τὸ τραπέζι. Τὸ μαχαίρι δεξιὰ, τὸ πηροῦνι ἀριστερὰ. Μπράβο.

(Προχωρεῖ στὴ θύρα, νά φεύγῃ. Ἐπιστρέφει). Ἄκου. Νάρθηξ καὶ σοῦ δώσω κλωστή καὶ βελονάκι καὶ νά φτιάξῃς ἀκούμια.

τὴν ἐδῶ τὴ δαντέλλα στὸ τραπέζομάνηλο. (Τῆς δείχνει τὴ μεριά ποὺ πρέπει νά σιαχτῇ). Ἄν μείνῃ ἔτσι θὰ πάρῃ δρόμο. Ἄκουσες; Μαργαρώ.— Ἄκουσα, θεία. Κατάλαβα. Καλὰ.

(Ἡ Χρύσα φεύγει).

Σκηνὴ 5.

Μαργαρώ.— Μοῦ τὸ λέει καὶ μοῦ τὸ ξαναλέει ἡ θεία μου, νά μᾶθῃς λέει τὸν τρόπον. Πφφ!... Σπουδαῖο πρᾶμα δᾶ κι' αὐτό νά μᾶθῃς τὸν τρόπον. Δύσκολο εἶναι νά πετύχῃς τὴ μουσταλευριά. Δύσκολο εἶναι ν' ἀνοίξῃς φύλλο φιλό. Δύσκολο εἶναι νά μᾶθῃς τὸ κοπανέλι ὅπως πρέπει. Καὶ ὅμως τάμαθα. Νά μοιάσω λέει τὰ κορίτσια. Νά κάνῃ δ.τι κάνουν. Πφφ! Δὲς κι' εἶναι πιά τόσο δύσκολο πρᾶμα νά κάνῃς δ.τι κάνουν τὰ κορίτσια. Δὲς κι' εἶναι νά φτιάξῃς κουσκούς. (Μιμείται τὴ φωνή καὶ τίς χειρονομίες τῶν κοριτσιῶν). Φούλα μου, ἄκου, Ρούλα,

μου, ἀγαπητὴ μου, παρτὸν. Ρούλα μου, ἄκουσ', Φούλα μου, ἀγαπητὴ μου, παρτὸν. (Μετ' ἡ φυσικὴ φωνή της). Αὐτὰ εἶναι τὰ κορίτσια. (Μιμείται τὴ φωνή τῆς κυρίας. Διασχίζει τὴν τραπεζαρία, μᾶλλον ἀργά, χωρὶς νά βλέπῃ ποὺθενά, σὰν βαρυσισμένη, ἀλλὰ μετ' ὁ κεφάλι ψηλά). Χρύσα, τί συμβαίνει, εἶναι τὰ πάντα ἐν τάξει, δὲν ἀμφιβάλλω. (Μετ' ἡ φυσικὴ φωνή της). Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία. Τῆς ἀρέσει πολὺ νά λέγῃ δὲν ἀμφιβάλλω, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, δὲν ἔξρω γιὰτί. (Μιμείται τὴ χοντρὴ φωνή τῆς μαγειρίσσας, μετ' ἡ κωμικὸ μορφοσμιό ὁμοιοσημένους). Ἐ, ἰσὺ μ' ἀρῆ, τὰ π'ρῶνια δὲν καλὰ τριμμένα. Ἐ, ἰσὺ μ' ἀρῆ, τὰ πουτήρια εἶν' ἀκόμη ἀκούσιπτα. (Μετ' ἡ φυσικὴ φωνή της). Αὐτὴ εἶναι μαγειρίσσο. (Μιμείται τὴ βαρεῖα φωνή τοῦ κυρίου καὶ προσποιεῖται δ.τι τῶνε γρήγορα, ἀπλώνοντας τὸ πηροῦνι καὶ πέρνοντας δὴθεν ἀπὸ διάφορες πιαιτέες, ποὺ βρῖσκονται ἄλλο μακριὰ του. Μετ' ἡ μπουκωμένο δὴθεν στόμα). Λοιπόν, Μαίρη, ἔχει κανένα νέο; Ἄ! Ὁραίες εἶναι οἱ ἐλίτσες. Ἐσεῖς, Ρούλα, Φούλα, τί κάνατε ὅλη μέρα; Παίξατε, κεντῆσατε, διαβάσατε; Μμμ! Ἡ μακαρονάδα πέτυχε. Μπράβο. Καὶ σὺ, μικρὴ, πὼς σὲ λένε; Μαργαρώ δὲ σὲ λένε; Νά τὸ ξεχάσῃς τὸ χωριό σου, πάει καὶ τὸ χωριό σου, ἐδῶ θὰ κάθῃσαι τώρα, ἐδῶ εἶναι καλύτερα. (Μετ' ἡ φυσικὴ φωνή της). Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος. (Μιμείται τὸ γέλιο καὶ τίς σιτάσεις τῆς θείας Διλλῆς. Περπατᾶ γελώντας τραγουδιῶτα, ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ δειχνεῖ τὸ κεφάλι, πότε μπρός, πότε πίσω) Κόκα-κάκακάκακά... Κόκα-κάκακάκακά, νὸ, νὸ, νὸ, κόκα-κάκακάκακά, ὄχι, ὄχι.

Ἡ Φέμμα. Φέμμα. (Μετ' ἡ φυσικὴ φωνή της) Αὐτὴ εἶναι ἡ θεία τους, ἡ κυρία Διλλῆ. Χμμ! Δὲς κι' εἶναι δύσκολο πρᾶμα. Δὲς κι' εἶναι κανέννας σαποῦν χαλδᾶς οἱ τρόποι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μαργαρώ

Ἡ Μαργαρώ

Ἡ Μαμμὰ

Ἡ Μαμμὰ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΗΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ «ΤΡΙΧΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Οι Ιστορικοί, οι γεωλόγοι και οι φυσιοδίφες μας μιλούν συχνά για τις διάφορες εποχές που πέρασε η πλανήτη μας...

Σήμερα λοιπόν εγώ θα δοκιμάσω να διορθώσω αυτή τη μεγάλη άδικια και να αποκαταστήσω την Τριχινή εποχή στην αληθινή της θέση.

Η Τριχινή εποχή χρονολογικά έρχεται ύστερα από τη Λιθινή εποχή και ονομάζεται έτσι γιατί οι άνθρωποι, που ζούσαν την εποχή εκείνη ήταν σκεπασμένοι με μακρές τρίχες...

Πολλοί από τους ανθρώπους της εποχής εκείνης ήταν σκεπασμένοι με κατάξανθα μαλλιά και τους αποκαλούσαν Ξανθοτριχέν.

Ανάμεσα στους ανθρώπους που ζούσαν στη γη την εποχή εκείνη πρέπει να αναφέρω και μία ομάδα δυστυχισμένων ανθρώπων που ήταν αποδωγμένοι από δλους και καμμιά

φυλή δεν τους δεχόταν. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν οι φαλακροί που γύριζαν σαν τυραννισμένες ψυχές από τον ένα τόπο στον άλλον και έλοι τους είχαν για παρίες.

Μια από μεγαλύτερες και πιο προσημασμένες φυλές των Ξανθοτριχέν ήταν η φυλή των Κατσαρούμ.

Οι Κατσαρούμ ζούσαν μέσα σε σπήλαια και τρέφονταν, όπως ήταν η συνήθεια της εποχής εκείνης, με μπουτάκια από μαμμούθ ψητά στο φούρνο και με μπιφτεκία από διπλόδοκους.

Το κρασί δεν είχε ανακαλυφθεί

Οι άρχοντες έκοβαν τα μαλλιά τους σε σχήμα κώνου κι' οι κυνηγοί σε σχήμα σφαίρας (Σελ. 898, στ. γ')

άκομη κι' έτσι για μόνο ποτό τους χρησιμοποιούσαν αίμα πλησιασμένου βρασμένου με ζάχαρη και κανελογαρύφαλλα.

Έτσι οι Κατσαρούμ ζούσαν μία ζωη εϊδυλλιακή και φιλήσυχη, όπου παρουσιάστηκε ο Μάλ-Μάλ ο γιος του Μάλ-Λούμ, ο μεγάλος αναμορφωτής της φυλής τους.

Ο Μάλ Μάλ ήταν κι' αυτός Ξανθοτριχέν, δηλαδή ένας κινούμενος δγκος από μαλλιά. Στην εξωτερική του εμφάνιση δεν είχε καμμία διαφορά από τους άλλους Κατσαρούμ, μα η εξυπνάδα του ήταν τέτοια, που έφτανε στα όρια της μεγαλοφυΐας.

Ο Μάλ βρισκόταν άκομη στην έφηβική ηλικία όταν έδειξε την καταπληκτική έφευρετικότητα του μυαλού του κάνοντας, την πρώτη καινο-

τομία στην φυλή των Κατσαρούμ. Έβαλε δηλ. τους συμπατριώτες του να χτενίζουν τα μαλλιά τους από τότε τ' άφηναν υπερδεμένα και άχτενιστα και να τα κουρεύουν, δινόντάς τους ένα σχήμα συμμετρικό.

Τόσο πολύ άρεσε αυτή η καινοτομία, που σε λίγο διάστημα έλοι οι Κατσαρούμ κυκλοφορούσαν με τα μαλλιά τους κομμένα καλλιτεχνικά, όπως τα λεβαντίνα και οι μυρτιές του Ζαππείου και του Πεδίου του Άρεως, που παρουσιάζουν τα πιο ιδιότροπα γεωμετρικά σχήματα.

Έννοείται όμως πως δεν μπορούσε καθένας να κουρέψει τα μαλλιά του όπως του κατέβαινε στο κεφάλι του. Ά, σ' αυτό το σημείο οι νόμοι ήταν αυστηρότατοι. Έτσι μόνον οι άρχηγοί είχαν το δικαίωμα να δώσουν στα μαλλιά τους σχήμα πυραμίδας.

Οι άρχοντες τα έκοβαν σε σχήμα κώνου και οι πολεμιστές σε σχήμα κύβου, για να μην ξέρη ο έχθρος από ποιο μέρος πέφτει το πρόσωπό τους και από ποιά ή πλάτη τους για να τους χτυπήσει. Οι κυνηγοί κουρεύαν τα μαλλιά τους σε σχήμα σφαίρας και άλλοι τα έκοβαν ανάλογα με το άξισμά τους ή το επάγγελμά τους.

Τότε ήταν που πρωτοέκαναν την εμφάνισή τους τα κουρέια.

Δέν σταματάει όμως εδώ η αναμορφωτική προσπάθεια του Μάλ-Μάλ. Έπειδή ήθελε να υποστηρίξει τη βιομηχανία έμαθε αυτός πρώτος στους Κατσαρούμ να χρησιμοποιούν τα μαλλιά τους για τις οικιακές τους χρήσεις και τους έδειξε πως άθροίζοντας πολλά μαλλιά μαζί και πλέκοντάς τα, μπορούσαν να κάνουν κλωστές, κορδόνια και σχοινιά και πως κατόπιν να φάνουν τα μαλλιά αυτά και να τα κάνουν όφασματα.

Οδηγημένοι από τον Μάλ-Μάλ οι Κατσαρούμ άπόκτησαν σιγά σιγά κοπάδια όλόκληρα από σκλάβους που τους έκούρευαν σύρριζα και με τα μαλλιά τους έκαναν κουβέρτες, χράμια και χαλιά για το χειμώνα.

Η συνήθεια αυτή βαστάει άκομη ως τις ήμέρες μας, μα άγτι γι' ανθρώπους έμεις κουρεύουμε τ' άρνιά.

Άλλωστε δέν είναι άπίθανο τα σημερινά πρόβατα να είναι άπλοστότα εκφυλισμένοι άπόγονοι των Κατσαρούμ. Κι' αυτό το συμπεραίνω γιατί στην Παγκόσμια Ιστορία του προϊστορικού Ιστοριοδίφη Άδεσσαλώμ Καρηκομάντος, που είναι γραμμένη σε 896 πλάκες από γρανίτη, έδιάβασα πως οι Κατσαρούμ όταν γεννούσαν και όπέφταν από ρευματισμούς έπεφταν και περπατούσαν στα τέσσερα και έλεγαν: «Πονώ! Πονώ!»

Αυτό, παιδιά μου, είναι το χρονικό της Τριχίνης εποχής. Θα έιχα να σας γράψω και πολλά άλλα, άκομη πιο ένδιαφέροντα, μα ο τοπογράφος φινάζει ότι δέν χωράει. Λοιπόν σας άφήνω και μέν! μέν! μέν! (!)

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Τό εγώ είνανε άνεβάσει στη σοφίτα, όχι για εύκολία της Σάρας, αλλά γιατί δέν είχαν ποδ άλλο να τδ βάλουν. Μέσα στο μπαούλο αυτό δέν βρισκόταν τώρα τίποτε άλλο παρά μερικά παλιά πράγματα χωρίς άξια.

Καθώς έψαχνε είδε σε μιάν άκρη ένα πακετάκι. Ήταν τόσα μικρό, που είχε ξεφύγει από τα μάτια της μίς Μιντοίν και η Σάρα τδ φύλαγε σαν πολύτιμη άνάμνηση. Μές στο πακέτο αυτό βρισκόταν τυλιγμένα μιά δωδεκάδα φίνα μαντηλάκια από λινή βατίστα γαρνιρισμένα με λεπτή δαντέλλα του χεριού.

—Όρίστε, είπε, αυτές είναι οι πετσέτες, στολισμένες με βενετσιάνικη δαντέλλα και τα πιάτα από πάνω είναι από άσήμι σκαλιστά.

—Στ' άλήθεια, μίς; Έκανε η Μπέκυ γεμάτη θαυμασμό.

—Κι' αν δέν είναι άλήθεια, πρέπει να τδ πιστέψουμε, Μπέκυ. Άν

(!) Στην γλώσσα των Κατσαρούμ μέν! μέν! σημαίνει: καλή άντάμνηση! —Σ.τ.Α.

τό πιστέψης μ' όλη την καρδιά, τότε θα τις έθες και μόνη σου τις πολύτιμες αυτές δαντέλλες.

—Μάλιστα, μίς, άπάντησε η Μπέκυ όπάκουα.

Κι' ένώ η Σάρα ξαναγύριζε στο μπαούλο, η καυμένη η Μπέκυ έβαλε δλα της τα δυνατά για να ίδω με τη φαντασία της δλα αυτά τα όρατα πράγματα.

Σε λίγο η Σάρα μ' άπορία της την είδε να στέκη στη μέση της κάμαρας, να κλείνη τις γροθιές της, να γουρλώνη τα μάτια της και να σφίγγεται τόσο που είχε γίνη δλη κατακόκκινη.

—Τι έπαθες, Μπέκυ; τη ρώτησε τρομαγμένη.

—Ω μίς, πολεμάω να ίδω τα χρυσά πιάτα και τα νιαντελλένια πετοστάκια που μου είπατε. Μα είναι δύσκολο, μίς, είναι πολύ δύσκολο.

—Έ, βέβαια, πρέπει κανείς να τδ συνειθίση, κι' αυτό θα έρθη σιγά σιγά με τον καιρό, είπε η Σάρα. Νά, για κολάξε εδώ και θα στα έξη γήσω.

Κρατούσε στο χέρι της ένα παλιό φάθινο καπέλλο, που τδ είχε βρει στο μπαούλο γαρνιρισμένο γύρω γύρω με μιά γιρλάντα από λουλούδια. Τράβηξε τη γιρλάντα κι' άρχισε να χωρίζει τα λουλούδια ένα-ένα.

—Αυτά είναι λουλούδια για να

στολίσουμε τδ τραπέζι μας, είπε μ' έμφαση. Τι όρατα που μοσκοβολούνε! Μπέκυ, για φέρε μου τδ κανάτι τοδ νεροδ και τη σαπουνόδηχη να τδ βάλουμε μέσα.

—Ω, τι θαυμάσια βάζα! συνέχισε, γεμίζοντας τη σαπουνόδηχη με τδ ψεύτικα λουλούδια και περιτυλίγοντας την κανάτα με τδ σόρμα της γιρλάντας όπου είχαν άπομεινει λίγα φύλλα. Δέν είν' όρατα, Μπέκυ;

—Φαντάζομαι πως είναι όρατα! Έκανε η Μπέκυ μ' έναν ανασταναγμό.

—Τώρα χρειάζομαστε κάτι για να βάλουμε μέσα τα μπομπονιά, συνεχίσε η Σάρα. Ά, βρήκα! φώναξε με χαρά. Έχω κάτι που θα κάνη περίφημα τη δουλειά μας.

Και τρέχοντας πάλι στο μπαούλο έβγαλε ένα μεγάλο τσιγαρόχαρτο με κόκκινες και άσπρες ρίγες.

Η Σάρα έκοψε τδ τσιγαρόχαρτο σε στρογγυλά κομμάτια για να παραστήση τις μπομπονιέρες και τα πιατάκια και μιά λουρίδα που άπόμεινε την έδωσε γύρω από τον κηροστάτη κάνοντάς της κι' ένα φιδόγκο.

Μόνο ο Μάγος άντικρύζοντας τδ θέαμα αυτό θα μπορούσε να ίδω με τη φαντασία του άλλο πράγμα εκτός από ένα τραπέζι κουσό, σκεπασμένο μ' ένα σάλι και στολισμένο με κουρέλια και παλιόχαρτα.

(Άκολουθεϊ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Οι πιο πιστοί φίλοι του ανθρώπου Άνεμοιάθη από την Κοκκινωσαυφίτα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις των Ασκήσεων του φύλλου του τού δεκταί μέχρι της 5 Δεκεμβρίου 1940.

559. Λεξιγράφος

Νησί του Αιγαίου, σύμφωνο
Γιά κεφαλή του άν βάλη,
Τετράποδο θά βγάλη,
Πού έμεις έδω τό βλέπουμε
Μόνο τό... καρναβάλι.

Μαρία Συγκλητική

560. Στοιχειώδεις

Νήσου κόβεις τό κεφάλι
Και θά κάνεις μεγάλη.
Ριχάρδος Λεοντάκαρδος

561. Πνευματώδεις

Μέ διασεία, μ' άπαντάτε
Και στην Άοιδμητική.
Μέ φιλή, σέ μένα έλάτε,
Καλοχαίρι, γιά έξοχή.

Μαρία Συγκλητική

562. Αναγραμματισμός

Τής Έλλάδος κάποια χώρα
Θά βρεθί στα κερασόρα,
Σάν την άποκεφαλίσω,
Και την άναγραμματίσω

Μαρία Συγκλητική

563. Κρυπτογραφικόν

Table with 8 columns and 8 rows of numbers and Greek letters for cryptogram solving.

564. Γεῖρος

Table with Greek letters and numbers for the word 'Geiros'.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλου 30.

363. Έπιστολή (έπί, σπολή).— 364. Άρατος-άρατος.— 365. Ρεύμα-Γεύμα-Νεύμα-Ψεύμα.— 366. Το άδράχι.— 367. ΑΣΠΑΣΙΑ 368. ΚΥΨΕΛΟΣ (ύ-Σ Α Ε Ρ φος, έλικος, λευκός, ΠΑΡΑΛΟΣ όψε, Σέλευκος).— Α Δ Α Ι Ι 369-373. Διά του ΣΕΛΙΝΟΝ ΥΣ: φθίσις, κλήσις, Ι Ο Ο Ο θύσασιν, θύσις. Μ-Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η σία.— 374. ΚΡΗΤΗ (Κίνα, ΆΡτεμις, Άθηναι, ΓορΤυνία, διαβήτης).— 375. Φθόνει μηδενί.— 376. Έν δικαιοσύνη πάσα άρετή εντί (έν δι Κέως ήν υπ' α, Σάω, στη ές τι).

ΑΠΟ της προσεχούς Τετάρτης στην ΒΡΕΤΑΝΙΑ (όδός Πανεπιστημίου, τηλέφ. 21579) από τον θίασο ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ, θά παίξεται κάθε βράδυ τό μένν έργο του κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: «ΝΥΧΤΑ ΓΕΜΑΤΗ ΘΑΜΜΑΤΑ» κατάλληλο και γιά οικογένειες Κάθε Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο και Κυριακή, στις 7 μ.μ., θά παίξεται και σ' άπογευματινή. Τά μεγάλα Διαπασό-πouλα νά πάνε νά τό ίδουν: θά διασκεδάσουν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' - 769]

(Μ' - 599) Σπασίστε! Βραδεία έκλε-κτά. Φίλοι δημοσηρξίεατ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

[Μ' - 770]

Εθνικόν Ίδεώδες, Περιμένο άπαντ-Ελευματα Δημοσηρξίεατ.— Έγώ

[Μ' - 771]

Σκυριανόπουλο, εύχαριστοίμα. Δάμποντα Άστέρια, γρουσοξίεατ. δ άριθμόσ των μελών σασ. Έκαί θά μένινατ:

ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ

[Μ' - 772]

Διαπασόπουλα-εσ, της Μικροξς Τάξωσ, θέξεοθα νά γίνατε μέλη ή άντιπρόσώ-ποί μασ; Γράφατε [Μ' - 650].

[Μ' - 773]

Αττά Ίράμ, παρακαλείται ιδιαιτέρωσ νά προσέξωσ την ένω άγγελία.

ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ

[Μ' - 774]

Διαγωνισμόσ 361 παρατίναται μέχρισ 20ησ Οκτωβρίου άπειδή μερικοί «πέ-μπηδεσ» φεθήθηκαν ν' άπαντήσουν στα στοιχειωμένα. 'Ασώληπτεσ Σιέεσ»

[Μ' - 775]

Λογχοφόρα της Βεγγάλης, εύχαριστοσ γράφε μασ πρώτοσ εις την διεύθυνσιν του σολόγου (Μ-385).— ΔΟΓΚΟΦΟΡΟΙ

[Μ' - 776]

Μικρή Πιανίστα, ρευματισμούσ έχεισ και πήγεσ τόσ Αουτράκι; Σού εδ-χομαι περαστικά.— Βασίλισσα των Ρόδων, εις ένεργείακ.

Κόκκινη Γατοόλα

[Μ' - 777]

Πρωτοπαίνοντασ στην κίνηση χειρ-τώ ελον τον Διαπασόκομον. Άνταλ-λάσωσ τετραδιάκικα. Στείλατε πρώτοσ Α]οις: Δία Ρόζαν Πρωτεκδικου, Άντιοχίασ 7, Άθήνασ.

[Μ' - 778]

Πάτροικε Κονιάδη, δλόθερα συγχαρη-τήρια και πολλήσ εύχίεσ.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' - 779]

Σήμερον πνευμα άγιόν έπισκοίτησεν επί στήσ κεφαλήσ μου, και έν παραβολαίσ όμιλώ:

— Άλκυνόν, Βοναπάρη, Πιστη-Πα-τριδα: «Si non e vero, e ben trovato».— Τριοναίρατ: «Μακάριοί οί πτω-χοί τή πνευματι: διαι αδών ή βασιλεία των ουρανών.»— Μενχίε: «Ad usum».— Άγγιάνθησσε: «Έξεσοι τοξ Κλαζομε-νιοίσ άσχημονείν.»— Φαλαγγιάνι: «O-culos habent et non videntur».

Και γιά όσοσ δέν έβρουν άρχαία Έλ-ληνικά και λατινικά: «Πισωωω και σέξ έφαγα!!! Τοιμαυτιά...»

Πράσινο Άλογο

[Μ' - 780]

Εισερχόμενοσ στη διαπασοιακή οικογέ-νεια, άπευθίνωσ άγκάδιον χειριστιωδύ προς ελουσ-εσ.

Άτινός Οθραός

[Μ' - 781]

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ εύχαριστοί τα έξαδελ-φήκικα της γιά την όπολοχί. Λεον-τιόδα, γράφε πρώτοσ.— Ρήγιουδα Άνε-ροούσ, ποιδξ έρχεται.— Καπετανόπου-λο, σού θύμασ.— Ροζελάντια, εσ έξρω. Μπότσαρη, άνήκεισ στη Γκεπεού;

[Μ' - 782]

Άνταλλάσω Μ. Μυστικά, Α]οις: Έδ-μόνθου Ροστίαν, 43. Θεσσαλονίκη, Σανθούλαν

[Μ' - 783]

Μαγεμμένο Δοξάρε, ποδ βρήκασαι; Γράφε μου!— Μίλινα, γράφε μου διεύθυναι σου.— Έβερσεσ, Έλαθα, θά σοδ στείλω.— Παρισιαότισσα, φωτογράφιαι έν θέλξωσ θά σοδ στείλω. Γράφε μου, Κάσιουσ

[Μ' - 784]

Βόμβα άποκαλύφωσ, έπιπέτασα επί του Πράσινο Άλόγου—ΧΑΚΑ!!! πιστοποιεί ότι... Πράσινο Άλογο—ΧΑΚΑ!!! Σ' άρεσσι; Πά-ρε ένα θερμόλουτρο. Πρόσσεξέ μήν αλλάξωσ τό χρώμα σου σέ κόκκινο.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ

Υ.Γ. Περιμένο τό Ε.Β.Γ.Α.

[Μ' - 785]

Ολυμπιονίκη, άρνείσαι πόσ τά... πρωτο-τυπώτατα (11); «Τρία χαστοδία» σου είναι κατά λέξη μεταφραση γιά την ό-ποια σου χρειάζονται όχι τρία, μα... έκα-τόν τρία χαστοδία (1);— Ροκαβελοורה, .. βρεφροδύλλογε, τρώπα στο νερό ή άποκά-λυφή μου, άφοδ τό ψευδώνυμό μου τέχω παί σ' έκατό τουλάχιστο, μεταξύ των ό-ποίων και δ αξιότιμοσ μπριμπέ—πρόδρόσ σου Έγώ—Βαλαδάνη (άντιποινα)!— Ταυ-ρομάξ, ή πηγή της διαφθορωσ [βλ. Μ' - 699] περιφανήσ άπόδειξεισ του άληθόσ της καταγγέλιαι!— Παιρισκότιον, φοδοσ την... Η.Α.Ε. και όθρα φέρουσαν!— Καπατάν Κερανού, έχομε κι... άλεξικέρανα!— Γε-λασοτέ Άντιπλοιαρχε, δέν ακολουθώσ δυστυ-χόσ καταργαρομεθόδοσ Τρελλοπαρέσ!— Πράσινο Άλογο, έγώ μπορώ νά παραδώσω τό πνευμα, σοδ εμοσ; .. (σοκ έν λάβαισ παρά του μή έχοντοσ!..)

ΒΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' - 786]

Σκυριανόπουλο, Έθνικόν Ίδεώδες άνταλ-λάσωμα τετραδιάκικα; Βασίλισσα των Ρόδων

[Μ' - 787]

Προσοχή! Α]οις ή παλαιά [Μ' - 388]. Έξακολουθώσ άνταλλαγή Μ. Μυστικόν. Κρητισκοπούλα

[Μ' - 788]

Ο Ταυρομάχοσ (κοινός «Καραγιο-ζοπαίχτησ») αναγγέλλαι την πρώτην του νέου έργου: «Ο Καραγιολήξ Ταυ-ρομάχοσ»!!! Αναμεινατε έκ δοκιμών κριτικόν Σκυριανόπουλου.

ΝΙΑΣ-ΕΤΕ ΡΕΒΕΜ,

Μέλη «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' - 789]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΚΟΣΜΕ. Αράζει στο λιμανάκι σου δ ΘΑ-ΛΑΣΕΘΑΥΚΟΣ και σέ χαίρετά.

[Μ' - 790]

Σκυριανόπουλο, Ίδεώδες, δέν παρατάτε στίξ σπαξοκεφαλιέσ; ;— Λαγκερνιέρ, πρόσσεξέ μή... τσαλακωθίξ!— Τρισκια-τάρατ, μαξί μ' άνή, κατάλαβα και σένα!— Παιρισκότιο, κατάχρηση σχολαστικό-τητασ!

[Μ' - 791]

Διαγωνισμόσ μασ [Μ' - 674] παρατίνα-ται μέχρι 1ησ Νοεμβρίου. Διαπασό-πουλα, γιάτι τόση άδικία:

«Σέλλοσξ Γαποτών»

[Μ' - 792]

Ανυπότακτο Ναυνάκι, κατόν διαπι-στώσωσ της τρέλλασ μου όπό λατρού, δέχομαι άλληλογραφία σου. Γράφε πρώτη. Α]οις: [Μ' - 726]. Τρελλοούτικωσ

[Μ' - 793]

Η ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ ΣΤΕΛΝΕΙ ΕΝΑ ΦΙ-ΛΙΚΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ.

[Μ' - 794]

ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΝΩΤΑ ή γνωριμα μασ με κατ'εθουσίαισ.— ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ